Om mansnamnet *Nasi* (eller möjligen *Næsi*) se Sö 200. *Anundr* är ett i runinskrifterna tämligen vanligt namn. Ristaren har varit tveksam, huruvida han skulle beteckna den första vokalen med **a** eller **o** — förmodligen hade han sett båda tecknen använda i inskrifter —, och han har för säkerhets skull bestämt sig för dubbel beteckning.

Rhezelius har tydligt 28—38 **aonutraistu** med 33 **r** gemensam för båda orden. Läsningen i B 363 är ofullständig, men en supplering **aonutr** [**ra**]**istu** synes vara möjlig. 39 **s** är säkerligen första runan i ordet **stain** 'sten'. Efter detta ord torde inskriften ha innehållit ännu ett namn, subjekt till 40—45 **raisti**. Som objekt följer sedan 46—49 **stuþ**. I förbindelse med verbet 'resa' måste detta givetvis avse fsv. *stuþ*, f. 'stolpe, stöd, pelare', isl. *stoð*, f. 'støtte, stolpe'. Om Rhezelius' renritade teckning (F l 2) på denna punkt är riktig, skulle inskriften här ha haft ännu ett substantiv i bestämd form 46—51 **stuþini**, d. v. s. *stuðina* (ack. sg. fem.). Men då Rhezelius' andra teckning (F a 10: 1) och B 363 överensstämma i läsningen **stuþiþ**, måste åt denna ges vitsord. Men tolkningen av 50—51 **iþ** blir då helt oviss. (I yngre fsv. förekommer ordet *stuþ* även som neutrum, men detta är sekundärt och säkerligen sent. Det får därför icke tas i betraktande vid tolkningen av denna inskrift.)

I Upplandslagen (M 6: 2) förekommer uttrycket *will man rættæ sten ællr stuþ* »vill någon resa en sten eller en stolpe». Det är emellertid här av allt att döma fråga om husbygge. Och uttrycket kan därför näppeligen belysa ordets användning i runinskriften. Det intressanta i denna är, att uttrycket **raisti stuþ** förekommer tillsammans med **karþu staf** och **raistu s**[**tain**]. De måste allesammans avse en minnesvård och dess olika delar. Det är ur denna synpunkt beklagligt, att den i detta avseende ensamstående inskriften på U 849 aldrig har blivit läst i sin helhet.

Tolkningen av inskriftens sista runor, 52—56 **ishan** (eller: **aishan**), som stå i särskild slinga ovanför högra korsarmen, är helt oklar. De kunna även läsas i motsatt riktning: **nahsi** (eller: **nah sia**). Möjligen skulle man kunna antaga (*æftiʀ*) *mag sinn* »efter sin frände», men detta skulle förutsätta två felläsningar, och kan därför icke bli något annat än en lös gissning.

850. Balingsta kyrka.

Litteratur: J. Rhezelius, F a 6 s. 219 n:r 263.
Avbildning: Rhezelius, teckning (i F l 2 n:r 76).

Omedelbart efter runstenen »Vti Wåkenhusdören» (U 849) har Rhezelius följande anteckning: »Den lilla widh K.dören är eij skriffven. synes alenast litet af figuren.» Fragmentet har han i F l 2 avbildat på samma sida som U 849. Det har funnits »widh K.dören», d. v. s. i närheten av dörren mellan vapenhuset och kyrkan.

Förmodligen är det samma runstensfragment, som avses med uppgiften i *Ransakningarna* (1672), att en runsten finnes »på gången in i Kyrkian».

851. Balingsta kyrka. Nu vid Vik.

Pl. 140.

Litteratur: D 1: 135. H. Hildebrand i ATS 2 (1869), s. 358; UFT h. 3 (1873), s. 14; O. v. Friesen, Runstenar i Uppland undersökta 1899—1901 (ATA), Anteckningar (UUB).
Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; V. Gyllenskiöld, teckning (ATA); v. Friesen foto (ATA, UUB).

Runstenen står på en kulle 30 m. N om Viks slottsport.

Dybeck upptager i *Sverikes runurkunder* (h. 3, 1862) ett i Balingsta kyrka nyfunnet runstensfragment; det utgjorde »täckhäll till en fyrsidig fördjupning innantill i vapenhusets vestra